

4 פנים לתיקווה: בגיל 22, 25, 30 ועתה יופי הוא עניין של אופי ואת הגיל רואים בעיניים

הצגה יורדת, הקשר נפסק פיתאום, אפילו כאשר ממשיכים לעבוד באותו תיאטרון.

תיקווה עזבה את התיאטרון לפני שמונה שנים. "חשבתי שאם אפסיק לעבוד, זה יתרום לחיים המישפחתיים. יתקן אותם", היא אומרת. "כיום, במבט לאחור, אני חושבת שטעיתי. העבודה בטלוויזיה, פעמיים בשבוע, חייבה את שאול להישאר בבית עם הילדים. חשבתי שזה עול על כתפיו, ורציתי להקל עליו. הוא לא דרש זאת בצורה ישירה, אבל זו היתה הרגשתי. חבל, כי המיקצוע היה חשוב לי. העבודה נתנה לי ביטחון וסיפוק, ואני חושבת שגם תרמה לחייהם המישפחה. כי היתה בבית הערכה אליי".

בעבר היתה צימחנית, אבל כיום היא שוב אוכלת בשר, אם כי מעט. לא מעשנת. לא שותה אלכוהול וקפה. משתדלת להימנע מממתקים ולשמור על דיאטה. פעם היה מספר בגדיה 38, ועכשיו 40. היא לא אוהבת את זה, מרגישה כבדה, לא קלת-תנועה כמו שהיתה רגילה להיות. בינתיים היא שוחה בים כל בוקר, ויודעת שברגע שמתפוס אופי, היא תוכל לרדת במישקל. היא לא אוהבת שומן מיותר, ומוזרה עם המישש המפושט של ג'ין פונדה: "אני אוהבת להיות קרובה לעצמות שלי".

"לא לבזבז את הזמן!"

בזמן האחרון החלה תיקווה להתעניין בלימודי היהדות. קרייז'ה בתנ"ך נותנת לה המון שלווה. היא הולכת בקביעות להרצאות של רבנים, שאותן מארגנת נירה עדי, שחקנית לשעבר שהפכה לבעלת-תשובה. לי דיברו תיקווה, היא קורנת אושר פנימי, אבל לפטפט איתה סתם כך, כמו פעם, אייפשהו.

"אני מעריכה את ערכי היהדות". אומרת תיקווה. "אני חושבת שלא היה מויק לאוכלוסיה החילונית בארץ לאמץ את המוסר של שומרי-תורה, ולקיים חלק מהמצוות, כמו גמילות חסדים ואהבת-העוול. אני בעד היהדות הרפורמית, שעושה פשרות עם החיים המודרניים. אם בתיכנסת בחו"ל נמצא במקום מרוחק, מוטב שיגיעו אליו בשבת במכונית, מאשר שלא יגיעו בכלל. אני מאמינה שלשמור תורה ומצוות אפשר גם באופן אישי, ולא כמו שמקובל".

תיקווה מור היא אשה לבד. שעוד לא התרגלה לגמרי לעובדה זאת. "אני אוהבת לקרוא כשיש עוד מישהו בבית", היא אומרת. "כשהבית ריק, אני לא הכי מאושרת עם השקט הזה. אני מקווה שיבוא יום ואדע לגצל את השקט הזה לצורכי לימוד ועיון, ולא אבזבז את הזמן. הלבד הזה היה קשה בהתחלה, אבל זה עובר עם הזמן. לא הייתי רוצה להיות לבד לעת זיקנה. אני מקווה שילדתי ישארו קרובים אליי".

תיקווה אף צילום אחד. גם אלבומי תמונות אין לה. היו לה תמונות מעטות, מתוך הצגות וסרטים, בתיפוורת. היא נתנה אותם במשך השנים לעיתונאים שכאו לראיין אותה. אף אחת מן התמונות לא חזרה אליה. אולי היא תיגש לתיאטרון, היא אומרת, ותבקש כמה תמונות.

את בניה שיכנעה שלא כדאי להם להיות שחקנים. "החררתי לראשם שבמיקצוע הזה יש תקופות של חוסר-עבודה", היא מספרת. "דיברתי על ליבם, אפילו כשעוד היו קטנים, שכדאי להם לבחור במיקצועות אחרים. עברתי על הנושא הזה בצורה יסודית, והם קיבלו את זה, ושוקלים ללכת בעיקבות אבא. למרות שאני חושבת ששניהם מוכשרים כשחקנים". היא מגדירה את עצמה כ"אמא יהודיה אופיינית". היא מסורה מאוד, מקדישה להם את מרבית זמנה. הם קשורים אליה, מספרים לה הרבה על מה שקורה להם.

על מישחק, כמיקצוע: "יש במיקצוע הזה יסוד ארעי, אין בו יציבות. זה מיקצוע אכזרי — שחקנים מפורסמים, בארץ ובעולם, נעלמים לכמה שנים, כי אין עבודה. מצד שני — זה אושר, כי המיקצוע הוא התחביב, ויש בו הרבה סיפוק, כאשר מגיעים להישגים, כאשר תופסים את הקהל ברגעים מרגשים, וההזדהות מורגשת באוויר".

גם היחסים החברתיים אינם יציבים, ולי זה תמיד הפריע. כשמופיעים יחד בהצגה, זה מקרב, אבל אחרי שה

בשנתיים, החליט שמתחתנים. אני מאמינה שאו הוא אהב אותי. "או עוד לא ידענו בדיוק לאבחן תכונות אחד של השני. רק כעבור שנים התברר שיש בינינו הבדלים בגישה לחיים, אמות-מידה שונות, אם כי היו לנו גם תקופות טובות, בעיקר כאשר הילדים היו קטנים. הגירושין היו סופו של תהליך, והיתה לי הכנה נפשית לקראתם, פחות או יותר".

"בשנים האחרונות לא היה שום דבר משותף בינינו, פרט לילדים. שקלנו אפשרות של גירושין עוד קודם, אבל העדפתי לחכות עד שהילדים יגדלו. זו הרגשה של כישלון, של חבל, של הלוואי שיכולנו להמשיך. יש עצב שליווה אותי הרבה זמן. אבל אדם מתנער, ממשיך לחיות, מסתגל".

תיקווה מתנחמת במחשבה שיום יבוא והיא תמצא מישהו שיתאים לה יותר. "אין לי דמות של אביר-על" הסוסי-הלבן, עברתי כבר את הגיל הזה. חשובים לי טוב-לב, נאמנות, גישה לחיים-מישפחה, אהבת-ילדים, מסירות, גישה עמוקה לנושא השורשים של העם. אלה הדברים החשובים לי, השאר גמיש".

"להיות קרובה לעצמות!"

יש לא כמו אצל שחקנים וזמרים בדרך-כלל. האוהבים לקשט את קירות הבית בצילומים מוגדלים וממוסגרים שלהם על הכימה, אין אצל

בהרימו עוגן. מסירת אסקימו לימון. בראיון עם הבימאי נשאלה אם היא יכולה להיות קלאפטע. היא אמרה ש"זה מאוד לא אני", אבל הצליחה להיות קלאפטע, אם כי בצורה מאו-פקת.

על היכרותה וחייה עם שאול כך חיים, שהיה החבר הרציני הראשון שלה, היא מספרת: "היכרנו במסיבה בחיפה, כשהייתי בת 18. אני לא זוכרת שהיה בינינו קליק מידי. אולי רק מצידו. אצלי זה התפתח לאט. הוא היה סטודנט בירושלים, והיינו נפגשים בחיפה בסופי-שבוע. התחלנו להתכתב. אז עוד לא היה מקובל לדבר שעות בטלפון. שיחה בידעיונית נחשבה למשהו חריג. אהבתי לכתוב". עד היום היא כותבת מיכתבים ארוכים לאחיה. הקשר נוצר לאט-לאט. "כעבור שנה וחצי פיתאום תפסתי יוזמה ואמרתי לו שאם אנחנו לא מתחתנים, עדיף שניפרד. רציתי שתהיה לי הרגשת-ביטחון, רציתי פינה משלי".

"גרת" או בבית-החלוצות עם כמה בחורות בחדר. חצי יום עברתי כפקידה בהנהלת-חשבונות. שיעמום אמיתי. הייתי מאוד שמרנית, בגלל החינוך החסידי שפגתי, לכן כאשר הזמינו אותי למסיבות, לבילויים, לא רציתי לצאת. נשארתי בחדר, למדתי וקראתי. חברה טובה, גרה איתי, ראתה שאני סובלת, והיא יעצה לי להגיד לשאול או שמתחתנים או שנפרדים. היא אמרה, מאה אחוז שהוא יתחנן איתך". היא צדקה. שאול, שהיה מבוגר ממני

מצויירת על פניה ומיטפת כרוכה על הצוואר, ואת הבובה ונרי, השכר — ממש מגוחך, פרוטות, אבל היא עושה את זה בעיקר כדי להכניס את עצמה מחדש למיסגרת של עבודה.

באחרונה קראה מודעה בעיתון, שמחפשים קרייניות לטלוויזיה במעגל סגור בקניון רמת-גן. היא פנתה, נפגשה עם מנהל הפרויקט, טוביה סער (היינו קולגים בטלוויזיה בירושלים), ומקווה להשתלב שם בעבודה קבועה. "אני די בונה על זה", היא אומרת.

תיקווה לא אהבה את שמה במשך שנים. כיום, היא אומרת, היא מתייחסת אחרת אל שמה, מקבלת אותו. בני-מישפחה קראו לה תיקי. שם המישפחה המקורי היה פרלמוטר. ההורים שינו לפאר. את השם מור בחר מנחם גולן, בזמן הסרט אלדוראדו. מכיוון שכדי-חיים לא צילצל טוב, לדעתו.

"מתחתנים או נפרדים!"

היא נולדה בחיפה, חיתה בעיר זו עד גיל 18, ואומרת שעד היום היא חיפאית בנשמתה. נאמנה לעיר הזו.

הוריה הם ילידי פולין. יש לה אח אחד, מאיר, צעיר ממנה בחמש שנים, שאליו היא מאוד קשורה. הוא חי בארצות-הברית ועוסק בהפצת תרופות מחמרים טיבעיים.

תיקווה רצתה להיות שחקנית מאז שהיא זוכרת את עצמה. אהבה מאוד את שירלי טמפל. "אמי נהגה לקחת אותי לקולנוע", היא מספרת. "היא היתה אשה רגישה, לקחה ללב מה שהתרחש על הבר והיתה כוכה בקטעים העצוי-בים. הרגשתי שאם אמא מסוגלת לכי-כות, לסרט יש עצמה ולשחקנים יש כוח-השפעה, היכולת לעודד רגשות. זה עניין אותי".

בגן ובבית-הספר תמיד השתתפה בהצגות, וגם היתה חברה בחוג לדראמה. אמה ניסתה להוציא לה את המישחק מהראש, והשפיעה עליה ללמוד הוראה. תיקווה נרשמה לסמינר למורות, אבל די מהר ראתה שזה לא היעוד שלה. היא החזיקה מעמד שלושה חודשים, ועברה ללמוד תיאטרון וספרות באוניברסיטת תל-אביב. היו לה קיטעי-מישחק מרגשים באטי-יורים, תוך כדי הלימודים, וניבאו לה עתיד כשחקנית. כבר בשנה הראשונה נקראה לשחק בתפקיד הנשי הראשי בהצגה על עכברים ואנשים. שאותה כיים פיטר פריי, שהיה אז ראש החוג לתיאטרון.

הצגות נוספות שבהן השתתפה: מילחמה ושלוש בהבימה (בתפקיד נטשה), אותלו (רודמונה), מי מפחד מווירגיניה וולף, צוואתו של כלב, קומדיה של טעויות, בילי בדאי, הסרטים שבהם השתתפה: מישפחת שימחון, מושה ונטליטור, טוביה ושבע בנותיו. באחרונה, אחרי הפסקה ארוכה, הופיעה בתפקיד לאגדול

תיקווה עם בנה הבוגר, שי. לא כדאי להם להיות שחקנים!